

Het Gerecht in Eerste Aanleg

Zittingsplaats Sint Maarten

PLEITNOTA

in de zaak van

DONIEL DARRYL THOMAS

Datum: 23 oktober 2012

Parketnummer: 100.00177/11

Raadvrouwe: mr. M.C. Vaders

A. Inleiding:

1. Cliënt wordt van verschillende feiten verdacht die ook op twee verschillende dagvaardingen staan vermeld. De feiten 1 en 2 die op de tenlastelegging 100.00436/11 en op de tenlastelegging 100.00436/11-II vermeld staan behoeven eigenlijk in het geheel geen bespreking nu reeds op het eerste gezicht duidelijk is dat niet tot een veroordeling kan worden gekomen. De tenlastegelegde feiten voldoen immers niet aan het systeem van wettige bewijsmiddelen en bewijsminimum. Er is geen sprake van concrete aanwijzingen dat cliënt de tenlastegelegde feiten zou hebben begaan terwijl het dossier verder onvoldoende bewijsmateriaal bevat om tot een bewezenverklaring te komen. Uit de stukken kan dus niet worden afgeleid dat cliënt betrokken is geweest poging moord/doodslag Omax Bye en Fergus, het hiermee gerelateerde vuurwapen bezit alsmede het lid zijn van een criminele organisatie. Cliënt bekend de vuurwapens voorhanden te hebben gehad die bij hem thuis werden aangetroffen.
2. De verdenkingen dat cliënt wel betrokken zou zijn geweest bij eerder genoemde feiten zijn slechts en alleen gebaseerd op veronderstellingen, op gissingen. Zo bestaan de voornaamste bewijsmiddelen in deze zaak slechts uit verklaringen van anonieme getuigen die verklaren over hetgeen zij op straat op van niet verifieerbare andere bronnen hebben gehoord of verklaringen van een volstrekt onbetrouwbare medeverdachte die ook weer aangeeft iets te hebben gehoord, maar waarvan reeds vaststaat dat hij volstrekt ongeloofwaardig is. Dit is een uiterst smalle en wankelende basis.
3. Nu er niet voldoende wettig en overtuigend bewijs in het dossier aanwezig op grond waarvan in casu tot een bewezen verklaring kan worden gekomen kan de enige conclusie

straks zijn dat cliënt dient te worden vrijgesproken van het tenlastegelegde feit. Eerst zal echter worden gepersisteerd bij het verweer dat de dagvaarding 100.00436/11 nietig is.

4. Tevens verzoek ik al hetgeen ik in de zaak van Omar Jones naar voren heb gebracht als hier herhaald en ingelast te beschouwen. Alle formele alsmede alle inhoudelijke bewijsverweren.

B. Nietige dagvaarding:

5. Cliënt werd op 16 november 2011 aangehouden en om 13:00 uur in verzekering gesteld. Hierna werd cliënt in bewaring gesteld terwijl deze bewaring ook werd verlengd met 8 dagen, waarna de gevangenhouding voor de duur van 60 dagen werd aangevangen. Deze gevangenhouding liep af op 10 februari 2012 om 13:00 uur.
6. Op 31 januari 2012 werd een dagvaarding tegen cliënt uitgevaardigd, welke dagvaarding op dezelfde 31 januari 2012 om 14:45 uur aan cliënt werd betekend.
7. In de zaak werd van cliënt eerder door de rechter-commissaris een gerechtelijk vooronderzoek ingesteld. Dit gerechtelijk vooronderzoek werd niet door de rechter-commissaris gesloten en op 31 januari 2012 om 15:00 uur was dit gerechtelijk vooronderzoek dan ook nog gaande.
8. Uit hetgeen hierboven aangegeven kan worden geconcludeerd dat op het moment dat de dagvaarding aan cliënt werd betekend hij nog in zijn gevangenhouding zat, zonder dat deze nog voor de 1^e maal was verlengd, terwijl op dat moment ook nog een gerechtelijk vooronderzoek gaande was. En dan komen we bij het volgende:

9. Artikel 284 lid 2 van ons wetboek van strafvordering bepaald dat *“wanneer de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt krachtens een bevel tot gevangenhouding waarvan de geldigheidsduur reeds eenmaal of ingevolge artikel 98, vierde lid, reeds tweemaal is verlengt kan de dagvaarding geschieden, ook al is het gerechtelijk vooronderzoek nog niet gesloten. Van de dagvaarding geeft de officier van justitie in dat geval schriftelijk kennis aan de rechter commissaris. Door deze kennisgeving eindigt het gerechtelijk vooronderzoek.”*
10. Echter, doet bovenvermelde situatie zich in casu niet voor nu in de zaak van cliënt, zoals we dit eerder hebben vastgesteld en nageteld, de termijn van de gevangenhouding nog niet voor de eerste maal, laat staan voor de tweede maal werd verlengd. Bovendien is in beide zaken een gerechtelijk vooronderzoek gaande welke op het moment van het dagvaarden nog niet was gesloten.
11. Nu de officier van justitie in strijd met het bepaalde in artikel 284 lid 2 vóór de eerste verlenging van de gevangenhouding cliënt heeft gedagvaard terwijl er een gerechtelijk vooronderzoek gaande was, is de dagvaarding in de zaak cliënt, nietig. In casu wordt voor alle duidelijkheid nog verwezen naar de zaak van Lisandro Hose Welvaart (GEA d.d. 9 augustus 2000, parketnummer 900.446/00) waarin werd bepaald dat indien het gerechtelijk vooronderzoek niet is gesloten en het eerste bevel van gevangenhouding op het moment van het uitreiken van de dagvaarding nog niet is verlengd, dit tot de enige consequentie kan leiden dat de dagvaarding nietig dient te worden verklaard.
12. Ook nog wordt verwezen naar de zaken van Benjamin Wilberto Michel (GEA d.d. 9 april 2008, parketnummer 500.065/08 en tevens H-83/2008), Rylington Celacio Francisco Coster (GEA d.d. 9 april 2008,1 parketnummer 500.142/08 en tevens H-82/2008), Javier Hernando

Wawoe (GEA 8 augustus 2008, parketnummer 500.509/08 en tevens H 101/2008). Ik verzoek u E.A. dan ook om de dagvaarding van cliënt nietig te verklaren.

13. Reeds is dus vastgesteld dat de dagvaarding van cliënt nietig is. De nietig verklaring van een dagvaarding is een einduitspraak. Wanneer de rechter in zijn einduitspraak de dagvaarding nietig verklaart en de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, moet hij tevens ingevolge artikel 105 lid 1 NASV het bevel tot voorlopige hechtenis opheffen en de onmiddellijke invrijheidstelling van de verdachte bevelen. Alleen indien daartoe bijzondere reden bestaat (alle belangen in aanmerking genomen) mag hij van deze hoofdregel afwijken en bepalen dat de voorlopige hechtenis nog drie weken zal doorlopen (TAR 2000 nr 1). Artikel 105 lid 4 NASV bepaalt verder nog dat indien bij het verstrijken van de termijn van drie weken geen berechting op een nieuwe dagvaarding is aangevangen, dan eindigt de voorlopige hechtenis nu van rechtswege.
14. In casu bestaat geen bijzondere reden om aan de officier van justitie nog een termijn van drie weken te verschaffen voor het opnieuw uitvaardigen van een dagvaarding en het aanvangen van een nieuwe berechting en bovendien is het praktisch gezien ook niet mogelijk om binnen die termijn van drie weken een nieuwe berechting aan te vangen.
15. Van een bijzondere reden in namelijk alleen sprake indien er zeer zwaarwegende redenen zijn om niet over te gaan tot een opheffing. Gesteld kan worden dat er thans juist gronden zijn (zelfs onafhankelijk van de nietig verklaring van de dagvaarding) die een opheffing steunen. In ieder geval is in casu op geen enkele manier sprake van bijzonder redenen die een verlenging van de voorlopige hechtenis met drie weken zou rechtvaardigen.

16. Op grond van hetgeen naar voren gebracht dient te worden geconcludeerd dat er géén bijzondere reden bestaat om de voorlopige hechtenis van cliënt nog te laten voortduren en voorts dat het feitelijk onmogelijk zal zijn om binnen 3 weken een nieuwe dagvaarding uit te vaardigen en de berechting in deze zaak binnen die termijn aan te vangen. De hoofdregel dient derhalve te gelden op de nietigverklaring van de dagvaarding hetgeen de opheffing dient te zijn van de voorlopige hechtenis voor dit feit.

C. De tenlastegelegde feiten – zaak Tan Tan:

17. Cliënt wordt er door het Openbaar Ministerie van verdacht medepleger dan wel medeplechtige te zijn van de poging moord op Omax Bye. Meer subsidiair zou cliënt deze poging tot moord hebben voorbereid. Indien we het requisitoir erop nalezen dan gaat het Openbaar Ministerie uit van het volgende scenario. Kort na de dood van Amadou zou cliënt mee op zoek zijn gegaan naar de dader van de moord op Amadou. Cliënt zou bij een bijeenkomst zijn geweest waarin gesproken zou zijn geweest over de mogelijke verblijfplaats van Omax Bye. Vervolgens zou cliënt op de hoogte zijn geweest van het feit dat Omar deze dader zou willen ombrengen en zou hij later mee hebben gezocht naar Bye, terwijl hij er ook voor zou hebben gezorgd dat er een auto beschikbaar was. Op de dag zelf zou cliënt, kort voor het moment suprême, in de tuin van Omar aanwezig zijn geweest en zou daar nadere instructies hebben gekregen.

18. De verdenkingen zouden volgens het Openbaar Ministerie moeten blijken uit:

- De verklaring van de bedreigde getuige A
- De verklaring van de bedreigde getuige B
- De verklaring van de bedreigde getuige H
- De verklaring van verdachte Davis

- De verklaring van verdachte Fleming
- De verklaring van getuige Batista
- De verklaring van getuige Antoine
- Een proces-verbaal van bevindingen van verbalisanten Weekers en Crispulo
- Een sms bericht welke Thomas aan Omar zou hebben verstuurd

19. De bedreigde getuige A verklaard van Donnel te hebben gehoord dat Omar wraak zou nemen voor de moord op Amador. Verdachte Davis zou aangegeven hebben dat Thomas ook inderdaad bij de bijeenkomst aanwezig zou zijn geweest. Cliënt ontkend bij enige vergadering aanwezig te zijn geweest of überhaupt over een vergadering te hebben gesproken met iemand. Met betrekking tot de verklaringen van Davis wordt verwezen naar hetgeen reeds is aangegeven over de onbetrouwbaarheid van de verklaringen van Donnel in de zaak van Omar Jones, terwijl Davis ook aangeeft dat Soca bij deze vergadering zou zijn geweest terwijl Soca op dat moment gedetineerd was. Het feit overigens dat Thomas ooit eens bij een vergadering aanwezig zou zijn geweest, quod non, is geen strafbaar feit.

20. Voorts zou de anonieme getuige A hebben aangegeven dat Donnel in opdracht van Omar op de Franse kant een jeep zou hebben gestolen die bij de moordaanslag zou zijn gebruikt. Donnel zou de gestolen auto na de moordaanslag hebben verbrand. Reeds uit het dossier blijkt echter dat hetgeen de Anonieme getuige A verklaard niet met de waarheid overeen komt immers blijkt dat de Honda CRV in de nacht van 14 op 15 oktober 2010 werd gestolen aan de Soualiga Road, hetgeen de Nederlandse kant is. Ten eerste blijkt dus dat de wagen meer dan 6 maanden voor de moordaanslag werd gestolen. Het stelen blijkt dus al geheel geen relatie te hebben met de moordaanslag. Dit terwijl op geen enkele manier vast staat dat Thomas ook maar iets met de diefstal van de auto te maken heeft gehad. Geen DNA of enig ander forensisch bewijs is van cliënt aangetroffen terwijl ook niet uit het dossier blijkt dat

ook maar iemand Thomas zou hebben zien rijden in een Honda CRV. De stelling van het Openbaar Ministerie dat echter niet uitgesloten zou zijn dat de auto vervolgens nog een keer zou zijn gestolen is een loze stelling die volstrekt onaannemelijk is en waarvoor voorst ook geen enkele aanwijzing in het dossier te vinden is. Bovendien geeft deze getuige aan dat de auto zou zijn verbrand in de omgeving van het hoerenhuis te Casablanca. Dit terwijl duidelijk uit het dossier blijkt dat de auto werd aangetroffen te Oyster Pond, aan de Nederlandse kant.

21. Bedreigde getuige B geeft aan dat Donnel tot de groep van Omar zou behoren. Hij zou van iemand die er bij betrokken zou zijn geweest hebben gehoord dat “ze” op de look-out zijn geweest voor Max. Wie deze getuige met ze bedoeld blijkt niet uit de verklaring en dus komt ook niet vast te staan dat cliënt hierbij betrokken zou zijn geweest.
22. Bedreigde getuige H geeft aan te hebben gehoord dat Donnel geholpen zou hebben bij het volgen van personen, terwijl hij van Omar zou hebben gehoord dat de auto die was gebruikt door Donell was gestolen. Verwezen weer wordt naar de bevindingen van de politie over de gestolen auto en het feit dat dit 6 maanden eerder geschiedde aan de Nederlandse kant en dat er dus geen enkele indicatie is dat cliënt hierbij is betrokken. Fleming geeft overigens nog over de auto aan dat het ook Carlos geweest kan zijn die de auto zou hebben gestolen.
23. Het gegeven dat cliënt zou werken als een spion voor Omar zoals wordt verklaard door Anonieme getuige A, medeverdachte Davis die dat denkt en getuige Antoine die aangeeft dat het alom bekend zou zijn, zijn gewoon een algemene stellingen dat geen enkele specifieke betrekking heeft op hetgeen zich op 20 april 2011 heeft afgespeeld in verband met de schietpartij van Tan Tan. Antoine geeft nog aan te hebben gehoord dat Donell om en nabij het tijdstip van het schieten op de rastaman bij de naam Ragga in die omgeving was. Deze

stelling die Antoine weer van een ander zou hebben gehoord wordt door niets maar dan ook niets anders gesteund. Hetzelfde geldt voor de verklaring van Batista.

24. Flemming verklaard overigens dat er nadat bevestigd was dat Max de schutter was, ze met zijn allen bij elkaar waren gekomen. In de namen die Flemming noemt, noemt hij niet cliënt als een van de aanwezigen. Voorts geeft hij niet eens aan dat cliënt Omar Jones aanwezig was. Achter de naam van Omar staat immers, de neef van Tyrone, hiermee aangevende dat dit niet Omar Jones is. Alleen zegt Flemming dat indien iemand Max zou zien dat dan dit moest worden doorgegeven aan de anderen en dan noemt hij de naam van onder andere Donnel. Dat überhaupt iemand de verblijfplaats van Max aan cliënt zou hebben doorgegeven is niet komen vast te staan. Derhalve kan ook niet worden bewezen dat cliënt wist dat Max was gevonden en voorts geeft Flemming dus aan dat Donnel helemaal niet bij de vergadering aanwezig was.
25. Voorts zegt Flemming nog dat hij op de dag van het gebeurde Donnell zag aan komen rijden samen met Cameron. Omar zou naar de auto zijn gelopen en iets hebben gezegd. Niet heeft Flemming gehoord wat er werd gezegd. Cameron en cliënt ontkennen dit overigens, maar nu niet is komen vast te staan wat Omar nu tegen cliënt zou hebben gezegd kan niet zomaar worden aangenomen dat cliënt met betrekking tot hetgeen zich op 20 april heeft afgespeeld enige instructie zou hebben gekregen.
26. De gehele door het Openbaar Ministerie gepretendeerde betrokkenheid van cliënt is absoluut niet vast komen te staan.
- Niet wettig en overtuigend is bewezen dat cliënt op zoek zou zijn gegaan naar de dader van de moord op Amador.

- Niet wettig en overtuigend is bewezen dat cliënt aanwezig is geweest bij een vergadering waarbij werd gesproken over de mogelijke verblijfplaats van Omax.
- Niet wettig en overtuigend is bewezen dat cliënt op de hoogte was van het feit dat Omar deze dader wilde ombrengen.
- Niet wettig en overtuigend is bewezen dat cliënt later heeft meegezocht naar Omax.
- Niet wettig en overtuigend is bewezen dat cliënt heeft gezorgd dat er een auto beschikbaar was en
- Niet wettig en overtuigend is bewezen dat cliënt in de tuin van Omar van net voor de schietpartij en ook niet dat cliënt enige instructie zou hebben gekregen.

27. Dit betekend dan ook dat cliënt zich ook niet schuldig heeft gemaakt aan het medeplegen danwel medeplichtig zijn bij danwel voorbereiden van de poging moord op Omax. Van een innige nauwe samenwerking is niet gebleken terwijl ook niet is vast komen te staan dat cliënt enige significante handeling heeft verricht gericht op daad of hierbij behulpzaam zou zijn geweest of enige voorbereidingen zou hebben getroffen.

28. Ik verzoek U E.A. cliënt dan ook vrij te spreken van het tenlastegelegde onder feit 1 en 2 zoals aangegeven op de tenlastelegging 100.00436/11.

D. Criminele Organisatie:

29. Als eerste feit wordt aan cliënt ten laste gelegd dat hij in de periode van 1 december 2010 tot en met 22 september 2011 deel zou hebben genomen aan een criminele organisatie.

30. Cliënt wordt als laatste nog verdacht van het feit dat hij in de periode van 10 oktober 2010 tot en met 16 november 2011 deel zou hebben genomen aan een criminele organisatie.

31. Hier is echter geen sprake van. Ten eerste natuurlijk al omdat cliënt ontkent zich schuldig te hebben gemaakt aan enig strafbaar feit zoals ten laste gelegd, maar bovendien is het ook op geen enkele manier komen vast te staan dat cliënt betrokken zou zijn geweest bij enige verdovende middelen handel of de feiten zoals die in het dossier van de criminele organisatie naar voren komen. Voorts is het zo dat niet iedere groep personen die tezamen misdrijven pleegt kan worden aangemerkt als een criminele organisatie als bedoeld in ons Wetboek van Strafrecht. Naar vaste rechtspraak is hiervan onder meer sprake indien die organisatie het plegen van misdrijven voor ogen heeft, de deelnemers aan die organisatie van dat oogmerk op de hoogte zijn en die organisatie zich kenmerkt door een duurzaam en gestructureerd samenwerkingsverband. Aangenomen moet worden dat daarvan sprake is indien binnen het samenwerkingsverband gemeenschappelijke regels en een gemeenschappelijke doelstelling bestaan, waaraan de in die organisatie participerende personen gebonden zijn, zodanig dat op hen een zekere druk kan worden uitgeoefend zich aan die regels te houden en zich aan die doelstelling te committeren. De organisatie moet een afzonderlijke eenheid vormen waarin de deelnemers in een zekere onderlinge samenwerking participeren. Het samenwerkingsverband moet een zekere bestendigheid en duurzaamheid bezitten en zodoende de gelegenheid krijgen een eigen dynamiek te ontplooien.¹

32. Ook dit is in casu niet het geval. Nu cliënt heeft aangegeven zich niet te hebben schuldig gemaakt aan een van de vorenstaande behandelde strafbare feiten impliceert dit reeds dat cliënt ook geen enkele deelnemer is aan enige criminele organisatie. Maar bovendien blijkt niet uit het dossier van het bestaan van enige criminele organisatie. Immers zou het moeten gaan om een duurzame samenwerking, een zekere bestendigheid van het

¹ HR 16 oktober 1990, NJ 1991, 442

samenwerkingsverband is noodzakelijk. Uit het dossier blijkt alleen dat de contacten tussen betreffende personen hebben bestaan maar niet dat deze personen met elkaar strafbare feiten hebben gepleegd of hiertoe een doel hadden. Bovendien valt niet vast te stellen wie nu precies bij de verschillende strafbare feiten betrokken zijn geweest en varieert de samenstelling en modus operandi duidelijk keer op keer. Indien er dus ooit enige samenwerking mocht hebben bestaan, hetgeen uitdrukkelijk wordt ontkend, dan noch kan niet gesproken worden over een criminele organisatie nu niet wordt voldaan aan het vereiste van de duurzaamheid en bestendigheid. Een min of meer toevallig samenwerkingsverband is voorts ook niet voldoende is voor de bewezen verklaring van dit feit. Vrijspraak dient dan ook te volgen.

E. Vuurwapenbezit:

33. Bij de aanhouding zijn in de woning van cliënt een tweetal wapens aangetroffen. Gebleken is uit forensisch onderzoek dat ook het DNA van cliënt op deze vuurwapens is aangetroffen. Cliënt bekend ook gewoon deze vuurwapens voorhanden te hebben gehad. Wel is van belang dat niet is gebleken dat dit vuurwapen ook maar iets te maken hebben met de moorden de schietpartijen uit de zaak Vesuvius.
34. Van belang is voorts dat cliënt met betrekking tot vuurwapenbezit First offender is en dat cliënt een minderjarige zoon heeft die hij dient te onderhouden.

K. Tot slot:

35. Het OM ziet kennelijk ook hierboven het hoofd dat het strafrecht is afgestemd op bewijs en derhalve moet het gebeuren vaststaan om tot een veroordeling te kunnen geraken. Er is onvoldoende bewijs voor de stelling dat cliënt betrokken is geweest bij de tenlastegelegde feiten.
36. De vraag is of cliënt buiten gerede twijfel met de poging moord/doodslag in verbinding kan cq mag worden gebracht. Hetgeen echter aan het daglicht is gekomen, kan het beste met een Angel-Saksische term worden aangeduid als "*circumstantial evidence*". Dat is voor een veroordeling niet voldoende.
37. In het strafrecht ligt de bewijslast op het OM. Immers, de onschuldpresumptie van artikel 6 lid 2 EVRM brengt mee dat "*when carrying out their duties, the members of a court should not start with the preconceived idea that the accused has committed the offence charged, the burden of proof is on the prosecution, and any doubt should benefit the accused*" (EHRM 6 december 1988. Series A Vol.146, par 77 Barbera, Messenque and Jabardo).
38. Op grond van artikel 381 NaSv wordt de eis gesteld, dat de strafrechter door de inhoud van de bewijsmiddelen "de overtuiging" heeft moeten bekomen, dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan. Dit betekent meer concreet, dat de strafrechter de feiten die het strafbare feit constitueren – de rechtsfeiten – slechts dan als grondslag voor zijn beslissing mag hanteren, indien hij/zij na de beoordeling overtuigd is geraakt van de juistheid van die feiten. Dit wordt ook wel omschreven als "*beyond reasonable doubt*" (J.F. Nijboer, Strafrechtelijk bewijsrecht A.A. libri Nijmegen 1997 p.p. 81-86). Fokkens beoogt dat het ten laste gelegde feit niet mag worden aangenomen, indien ook andere conclusies denkbaar en

niet onwaarschijnlijk zijn (J.W. Fokkens, Bewijzen in het strafprocesrecht, Tjeenk Willink, Zwolle 1984 p.p. 29-31).

39. Naast de overtuiging als beoordelingsmaatstaf is er een andere maatstaf van bewijswaardering welke wordt omschreven als in "*dubio pro reo*" (J.F. Fokkens p. 23 en J.F. Nijboer p.p. 26, 86 en 203). Dit betekent dat bij twijfel omtrent de juistheid van de feiten die het strafbare feit constitueren, door de strafrechter in het voordeel van de verdachte dient te worden geoordeeld. Deze beoordelingsmaatstaf is eveneens gebaseerd op de onschuldpresumptie in artikel 6 lid 2 EVRM (zie EHRM in eerder genoemde Barbera).

40. Uit het hierboven staande laat zich dan ook alleen die conclusie distilleren. Gelet op het uitgangspunt dat in strafzaken heeft te gelden dat de verdachte niet genoopt wordt zijn onschuld te bewijzen (dit vloeit weer voort uit de onschuldpresumptie) ligt het voor de hand de bewijslast eenzijdig aan de zijde van de vervolgende overheid te alloceren. Daarin is het OM reeds bij een oppervlakkige bestudering van de aan de tenlastegelegde feiten ten grondslag gelegde dossier, zeker niet in geslaagd. Reden waarom ook alleen vrijspraak dient te volgen. Ik verzoek U E.A. dan ook cliënt vrij te spreken van de ten laste gelegde feiten.

F. Conclusie:

41. Het is op bovengenoemde gronden dat ik U E.A. verzoek:

- De dagvaarding van cliënt nietig te verklaren
- Het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk te verklaren in de vervolging van cliënt
- Cliënt vrij te spreken van de tenlastegelegde feiten